

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

8 OCAK ÇARŞAMBA
SAYI: 2020/02 No: 645
5 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.

İstanbul İl Sağlık Müdürlüğü
tarafından sağlık kurumlarına gönderilen bir yazıda
personelin giyeceği kıyafetlerin “edep, adap ve
inanca göre uyarlanması” istendi

Dünya'ya Bakış

Avustralyalılar bütün kıyıyı yaktı (ikinci kez amk)

- 1- Köprü geçişleri bedava olacaksa yapın..
- 2- Montrö'ye deliğormüşsunuz..
 - *Montrö tüneli hayırlı olsun..
 - *Nereye bağlanacak tünel?
 - *Geçiş ücreti ne olacak?
 - *japonlar mı yapıyo Montrö tünelini?
- 3- Youtube kanalı da yapalım...

İnek diyor ki;

Amerika adam öldürdü

Bazı Yeni partiler mi kuruluyo? N'oluyo?

Kanada'da fokları sopayla kafasına vurarak öldürüyorlar.

Ortadoğu'da dengeler Kuzey Afrika'ya kaydı..

Petrollü karabatak, buzsuz kutup ayısı, susuz koala

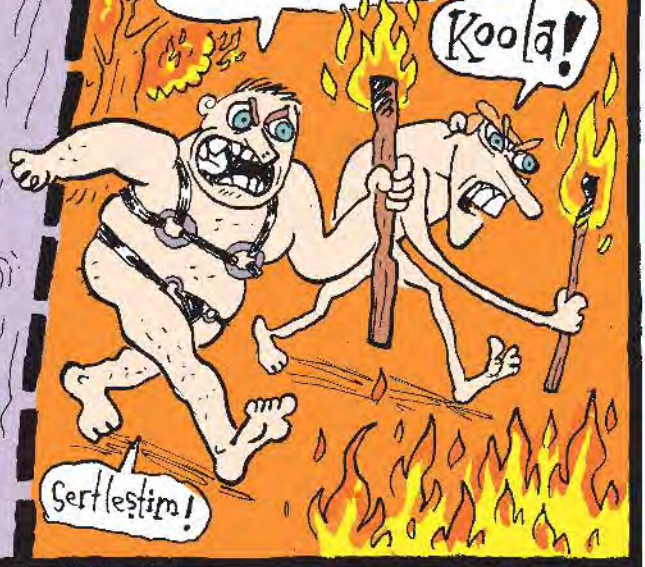
Basra Körfezinde Yunusları alıstırmışlar.. Geleneksel..

*Keski Kovalolar da soda yaşasa... Hem yangın çıkıyo, hem de susuzluk yok diyor neşeli Yunus..

Avustralyalılar Koala *kiyomuş

Yakın! Bütün koğalolar çıksın dışarı!! Doya doya Koğola *kelim!! Ver alevi ormana!! Yavrşlar gelince yeşerir zaten!.

Japonya'da balinaları tesbihe dizer gibi diziyorlar.

İşte bin gün

Yeni yıla yeni bir işe girdim. Sanki işim yokmuş gibi bi ajans daha patlattım. Reklamcılıktan kaçarken kendi ajansıma girmiştim en son, şimdi para yetmiyor diye bi ajansa daha girdim. Allah'a şükür tanıdık bir arkadaşım. Maaş yattıktan

@kaansezyum

sonra kavga filan çıkartıp kaçırım diye düşünüyorum. İlk iş günü hava leş gibi. Zaten önceki pazar gecesi şuursuz bir biçimde alkol içmek zorunda kalmışım, salonda kanepede de haliyle sızma zeytinyağı gibi uyandım. Baktım leş gibi yağmur yağıyor. Ama leş gibi. Surata filan tükürüyor, arkandan küfür ediyor yağmur. Tabii elini yüzünü sevdiğim İstanbul'da taksi maksı yok. Zaten Uber gibi medeniyet uygulamalarını da çağ dışı yöneticilerimiz taksicilere şekil olsun diye yasakladı. Korsan taksi bile gerçek taksiden daha iyi hizmet veriyor ülkede. O da çok acayip, normalde bir şeyin korsanı dandik olur. Bizde normal taksi kavramı o kadar dandik ki, korsanı daha efendi, korsanı daha ucuz, korsanı daha güvenilir. İnanılmaz bir kalitesizlik senfonisi içindeyiz. Sadece vuvuzelalardan oluşuyor

koro. Zzzaaaaaaa diye ötüyor her gün... Neyse taksi yok, Metrobüs yürümeye başladım. Benim evden 25 dakika filan sürüyor yol. Leş gibi yağmurdayım, Metrobüs'e gelmeden şemsiye elimde patladı. Bildiğin dobovv diye patladı. Neyse ne emüryo diyerek Metrobüs'e bindim. Bi şekilde de en sevdiğim koltuğa çöktüm. En sevdiğim koltuk en arka kapının orada ters yöne bakan can kenarı. Mesela onun karşısında ikili bir ortam var onda ayaklar sığmıyor. Kürek gibi ayaklı abiler o koltuklarda karşı karşıya bayağı erotiş anlar yaşıyor. Ayak temaslı...

Neyse Metrobüs çıkışında yerde atılmış bi şemsiye buldum, ona çöktüm direkt. Oradan metroya kaydım. Öyle bir yerde ki çalıştığım yer, iki metro durağına da eşit uzaklıkta. Şişli'nin leşli arka sokaklarında. Mekana gelirken yolda o şemsiye de patladı dobooooov diye. Valla kimse kusura bakmasın moduna girdim, şemsiyenin kalan parçalarıyla kafamı kapattım mekana geldim. İşyeri iyice değişmiş. Eskiden kızlar filan olurdu artık herkes adam. Bildiğin Yıldız Makine Mühendisliği ortamı. Star Teknikal Üniversitesi...

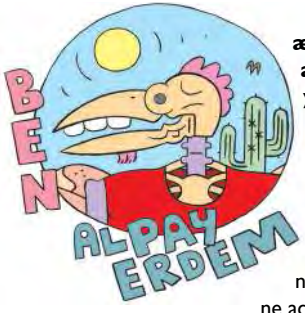
İki gün önce de kendime ayakkabı alayım dedim. Lan güzel potinler, su geçirmeyen potinler o kadar pahalı ki, ben de tüm herkes gibi gittim malum spor mağazasına ucuzundan aldım potinlerimi. Ayaklarım şimdi sıcak valla, o da

olmasa çok fenaydı.

Herkes erkek dedim ya o da iyi oldu çünkü, o yol boyunca önceki günün alkolü malkolü sayesinde -biraz da yazı yazarken terlememin de etkisiyle- leşşş gibi kokmuşum. Ama öyle böyle değil, kokum ben koltuğumdan kalktıktan sonra da oturuyor bir süre. O derece. Leş gibiyim, dönüşte de Metrobüs'e binip kokmak istiyorum. Artık halk düşünsün. Nedir ya, bunca zaman kibar gibi takıldım, artık böyle. Yandaş olacağım, kaynakçılık yapacağım, sıra kural tanımayacağım, her türlü ahlaksızlığı, pisliği yapacağım. Yeter artık, kokuysa koku. Patrik Süskind beni görse var ya o kitabı yazmaz. Oysa ki sabah ayılmak için o kadar da duş yaptım. Şimdi mesai bitiyor, ben burada derginin yazısını yazıyorum. Çünkü reklam dünyayı kurtarmaz, reklam biz öldükten sonra da devam eder, reklamın inancı, ahlakı, etiği yoktur. Reklam doğruları değil, yalanları parlatır, reklamda gördüğünüz hiçbir şeye inanmayın. Çünkü onların hepsini ben ve benim gibi vasıfsızlar yazıyor. Nhahahahaha!

Neyse biraz daha çalışıyor gibi görünüp dolaptan birisinin şemsiyesini çalıp eve gideyim. Umarım kaliteli şemsiye vardır. Çünkü kalite tesadüf değildir. Böyle böyle zengin olunuyor. Orçoluk kazanacak, bir şeyi çalmakla başlayacak her şey.

æ Merhaba.

æ Hazar da ilginç biri. Üç buçuk yaşına yeni girdi. Kreşe başladıktan sonra, o hiç konuşmayan, ya da az konuşan çocuk, fena açıldı. İki senedir gidiyor kreşe. Gözünü kreşte açtı çocuk. Hep diyorlardı zaten. Bir konuşmaya başlasın, eski konuşmadığı günleri özlersin diyorlardı. Özlemiyorum tabii eski konuşmadığı günleri ama dostların ne demek istediklerini de anlıyorum. Çocuk ne acayip bir şey. Sürekli yeni şeyler öğretiyor

insana. Sürekli bir şeyleri anlıyorsunuz. Hımm, demek ki öyleymiş diyorsunuz. Diyorsunuz da diyorsunuz, diyorsunuz da diyorsunuz. Daha da neler diyorsunuz. Sürekli bir şeyler diyorsunuz. Ağzınız ağrıyor bir süre sonra demekten. Ten. En. Nen. Tenni tenni tennenni tenenen. Öyle bir şarkı vardı. Neyse, ne diyordum. Kendisince ilginç bir algoritma da geliştirdi konuşma olayında. Mesela bir şeyi direkt istemiyor, dolaylı yoldan şey yapıyor. Mesela ayyed'in mi açılmasını istiyor, "Alpay" diyor mesela bana, bana çoğunlukla "Alpay" diyor, nadiren "baba" diyor, "Alpay" diyor mesela bana, "ben" diyor, "bunu açamıyor muyuum?" Cümlelerinin sonunu da uzata uzata konuşuyor böyle. Soru sormuyor aslında burada. Aslında demek istediği şu, "ayyed'i açar mısın babuş?" Bunu demek istiyor yani. Bir tek ayyed'i açmayı bilmiyor zaten. Şifreyi bilemiyor yani. Onu da öğretiyim bir ara da. Ayyed açıldıktan sonrası şov yalnız. Youtube'a da giriyor, reklamları da atlıyor, her şey yapıyor. Gerçekten ilginç biri. Şimdiki çocuklar için normal tabii. Biz bilgisayar mı gördük. Neyse, önemli değil, ne diyordum. Böyle yani. Bu şekil bir konuşma geliştirdi. Kendince nezaket mi gösteriyor acaba, bilemiyorum ki. Diyorsanız doğrudan da, de mi. "Alpay, ben çikolatayı çok seviyorum, değil mi?" Bak ya. Bu arada böyle anlatınca da, çocuğu ne kötü yetiştirmişmiş gibi oldu di mi. Özgüveni yok, çikolata-ayyed elinden düşmüyor. Yok yok, öyle değil. Ben Hazar'ın biraz şanslı bir çocuk olduğunu düşünüyorum. Çünkü ondan istediğimiz tek şey, tek bir yaşamı olduğunu bilmesi, ve bunun bilincinde olarak bu hayatı güzel yaşaması. Mutlu olması. Başka bir isteğimiz yok. Bu noktada

da yapılması gereken ne varsa yapıyoruz. En azından yapılmaması gereken hiçbir şeyi yapmadık şimdiye kadar. Öyle işte. Ve bu arada Hazar'a yeni bir isim daha buldum, "Kekik". Hazar Kekik Erdem. Bence şahane. Kekik resmi değil ama olsun.

æ Bu arada bunca yıllık kuş severim, yeni bir şey daha keşfettim. Kuşlarla ilgili. Güldüm sonra halime. Ne bileyim, bana çok ilginç geldi. İlginç çünkü bence. Eğer misal bir kumru, kumru üzerinden ben bunu ele alayım, kumru gördüm geçen çünkü yolda öyle, eğer misal bir kumru, duruyorsa yolda öyle, gezinmiyorsa, nedense onu hasta zannediyor insan. Yani ben öyle zannettim bir an. Dedim nesi var ya bunun böyle. Yardıma koşarken rahatsız oldu benden, bir iki adım attı, uçtu sonra. Bu bana gerçekten çok ilginç geldi. Demek ki bu yaşama gelmişim, öyle duran tek bir kumru görmemişim. Hep bir halleri varmış, hep bir telaşlılarmış. Günlerden bir gün bir kumru, Koşuyolu'nda, "durayım öyle biraz madem ya" demiş, ve o an ben çıkmışım karşısına. Durduramışım öyle duran kuşu. Bir daha da ne zaman durur. Bence hiç durmaz. Bir kez durdu belki de, onda da hemen rahatsız edildi çünkü. Vaylar vayı, heyler heyi. Öyle işte.

æ Biraz önce kuzenim geldi yine eve. "Ee" dedim. Hemen de "ee" dedim. "Ne o lan, selam sabah, hoş gel beş git yok mu" dedi. "Yok" dedim, "hemen anlat, hemen git" dedim. "Ne kadar az olursan o kadar iyi" dedim. "E iyi, anlatayım madem o zaman" dedi. "Anlat tabii" dedim. "Anlat ki kararsın içim" dedim. "Annem beni düğünümde dolandırdı, biliyor musun" dedi. "Oha" dedim, "o ne lan öyle" dedim. "İlginç çekti bakıyorum" dedi. "Vallahi çekti" dedim. "Bir insanın annesi tarafından dolandırılması ne demek, hem de kendi düğününde, Allah'ım bu tam alaturka entrika" dedim. "O ne lan" dedi. "Çok heyecanlı bir şey" dedim. "E iyi, öyle olsun madem" dedi, "anlatıyorum" dedi. Dedim "hızla anlat, hemen anlat". "Ağabey işte ben evleneceğim zaman biliyorsun, kuruyemişine kadar hep ben aldım, kınası olsun nişanı olsun, hep ben koşturdum, ailem olacak şerefsizlerin elleri bir kez bile ceplerine gitmedi, o zamanlar da biliyorsun biraz bir birikmişim vardı, öyle bir noktaya geldim ki, düğünü yapamayacak noktaya geldim, hayatımda ilk kez birinden borç aldım, düğünü öyle yaptım, ailem de düğünsüz olmaz dedi, e. mina koyiim olmazsa madem çıkma yap, düğün istemeyi biliyon y.rrak gibi, ben senin evladın değil miyim, sanki sadece ben evleniyorum, hani aslında aileler de evleniyordu, demek ki sadece ben evleniyormuşum baksana, neyse, yaptık düğünü, düğün sonrası takılanlar edilenlerle borcumu ödedim, annem geldi eve, dedi ki dayın dedi, düğün günü düğünde cüzdanını çaldırması, bir sekiz yüz atar mısın dayına dedi, ben götürürüm dayına, memlekete dönecek dayın dedi, öyle benden para aldı, gitti" dedi. "Ee" dedim. "Sonra da aradan zaman geçti, ben de unuttum, dayıma zaten soramam, annem de bir daha hiç hatırlatmadı, olay öyle kapandı, bu olaydan tabii ki dayımın haberi yok, resmen annem beni dolandırdı" dedi. "Ulan" dedim "güleyim mi şu anda bilemedim" dedim. "Teyzemi tanıyorum, yapar çünkü" dedim. "Yaptı ağabey zaten" dedi, gitti. Biraz sustum arkasından, sonra da güldüm.

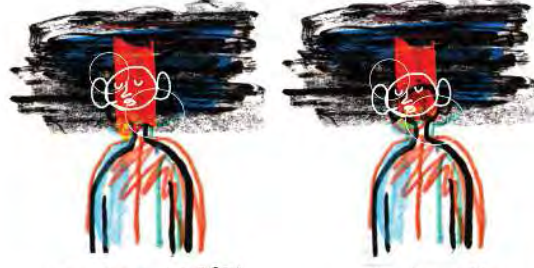
æ Hoşça kal.

"KOP GEL GÜL GİT"

18 Ocak Cumartesi / Kadıköy Living Room / Saat: 20.30 / bilgi: 0216 405 24 04

CEM GÜVENTÜRK

BEYNİMİ OLASILIKLARIN EN KÖTÜŞÜNE HAZIRLAMAYA O KADAR ALIŞMIŞIM KI...

OLASILIKLARIN EN İYİŞİ GERÇEKLEŞTİĞİNDE...

... HİÇBİR ŞEY HİSSETMİYORUM

ZATEN MUTLU OLUP OLMADIĞIMI ANLAYAMIYORDUM...

...ŞİMDİ İNSANLAR DA Bİ DEĞİŞİK VE ARTIK KİMİN BENLE MUTLU OLUP OLMADIĞINI DA ANLAMİYORUM

BAZEN ÖYLE BOKTAN ŞEYLER YAPMAK KI; KENDİNİ BİLE TANIYAMAMAK

BAZEN ÖYLE ŞEYLER KI; O BOKTAN ŞEYLERİ YAPAN HALİNİ TANIMAK İSTEMEK

BAZEN O HALİNİ O KADAR İYİ TANIMAK KI; HEP O OLMAYA KARAR VERMEK

BAZEN O KADAR O OLMAK KI; KENDİNİ BİLE TANIYAMAMAK

Yemekhane

Eski Türkiye başka türlü bir ülkedydi. Belki biraz, beraberken illallah dediğiniz ama kıymetini sonradan anladığınız bir eski sevgili gibi. Tamam bizi sıkıyor ve çokluk paranoyakça

davranıyordu ama eğri oturup doğru konuşalım; siyasi, dini ya da etnik kimliğimizi bilmiyorsa ya da bunu bilmesi için bir şeyler yapmıyorsak hepimize eşit şans verir, vermekle kalmaz üzerimize titrer, hakettiğimiz en iyi yere gelmemiz için elinden geleni yapardı.

Yeni Türkiye, şu anda "kimse kusura bakmasın" Eski Türkiye'nin sevmediğimiz bütün özelliklerini haiz. Canım cicim yılları sırasında eski sevgiliden kurtulmuş olmanın coşkusuyla şaşal aşık gibi Yeni Türkiye'yi süblimleştiren liberaller dışında herkes hemfikir sanırım. Ama üstüne bir de Eski Türkiye'nin o farkına varamadığımız özelliğini yok etmesi var:

Bugün hâlâ bürokrasinin önemli koltuklarında, üniversite kürsülerinde ve iş dünyasının orta kademe ve kimi zaman da en üst basamaklarında, annesi babası en fazla ilkokul mezunu, binlerce köylü çocuğunun bulunmasını bu özelliğe borçluyuz. Hani "Döverdi ama severdi de," denecek bir tavırla Eski Türkiye, Anadolu'nun en ücra köylerindeki yetenekli çocukları leyli meccani okuttu, üstünü başını aldı, karnını doyurdu, en yeteneklilerini yurt dışına gönderdi.

Elbette tam manasıyla bir fırsat eşitliği yoktu: Cizre Yeşilyurt'takiyle İstanbul Yeşilyurt'taki çocuk hiçbir zaman eşit olmadılar ama Eski Türkiye, Cizre'deki çocuğa da en iyi liselere, en iyi üniversitelere gidebilme şansı sundu. Tamam Cizre'deki çocuğun İstanbul'daki çocuktan iki kat fazla çabalaması gerekiyordu (önce Türkçe öğrenmek zorundaydı) ama bu imkan vardı. Parası bol olanlar çabalamadan da özel okullarda (tabii Robert vs. hariç) iyi eğitim alıyor, parasını bastırıp yurtdışında okuyordu ama Eski Türkiye, başarılı köylü çocuklarını zenginlerin tüm servetlerini yatırırlar giremeyecekleri lise ve üniversitelerde bedava ve yatılı okuttu.

İşte Yeni Türkiye, tüm yoksul, orta sınıf ve hatta üst orta sınıf ailelerin çocuklarından bu imkanı aldı. Hani artık loto oynamıyor piyango bileti alamıyorsunuz ya, onun gibi bir şey oldu. Bu çocukların girdiği sınavların soruları çalındı, bu çocukların girdiği en iyi okullar bilinçli olarak vasatlaştırıldı, gittikleri iyi üniversiteler kepaze edildi, çocuklar kaderlerine terk edildi.

Bugün Yeni Türkiye'nin Yeni Üniversiteleri, çoğu evinden uzakta başka bir şehirde okuyan öğrencilerinin okulda karınlarını doyurması için özel şirketlerin "catering servislerine" ödediklerinden fazla ücret talep etmeye cüret edebiliyor. Ve kimileri de, çocuklar ucuza yemek istedikleri için en aşağılık liberal diskurları çekmeye elbette hiç utanmıyorlar.

Bakın dünyadaki birkaç vahşi ülke dışında bütün makbul ülkelerde üniversite öğrencileri desteklenir. Örneğin Almanya'da en fazla haftada 10 saat çalışabilecekleri işlere girmelerine izin verilir (aksi takdirde her ay 750 euro civarında verilen ve mezuniyetten 5 yıl sonra, kendi istedikleri taksitlerde ve 20 yılda ödemeleri gereken BAföG bursunu eksik alırlar), üniversite yemekhanelerinde de piyasa fiyatının beşte birine varan fiyatlarla istedikleri gibi yemek yerler.

Ama bunlar bir yana; kendisine liberal diyen ve tarihin en baskıcı, en nepotist, en tutucu iktidarlarını destekleyenleri bile köşeye sıkıştırarak bir önerim var: Madem "Devlet öğrencinin karnını doyurmak zorunda değil," o zaman tüm üniversite yemekhanelerini öğrencilere devredin. Öğrenciler seçtikleri ve denetledikleri bir yönetimle yemekhaneleri devralsın ve yönetsinler. Kâr amacı gütmeyecek böyle bir oluşum, yemek fiyatlarını bugün olduğundan daha aşağıya çeker. Bu ayrıca üniversite öğrencilerine eşsiz bir tecrübe de kazandırır.

Hem böylece yemekhane ihalelerini verdiğiniz şirketlerden rüşvet aldığınız, devletten aldığınız destek ve öğrenciden aldığınız katkı paylarını şirketlerle kırıp gününüzü gün ettiğiniz gibi son derece çirkin iddiaların da önünü almış olursunuz fena mı?

SİLSİLE

- Giyersin gecelerde! diyerek verdi bana kahverengi kadife ceketini.

Oyuncu arkadaşım. Hak ettiğinden fazla seyredilen bir dizide oynuyor, iyi para kazanıyor, giysilerini tazelerken eskilerini çevresindekilere dağıtıyor.

Kahverengi ceket de bana düştü. Denedim, üstüme oturdu da valla. Kollar biraz uzun. Azıcık kıvrırdım sağlı sollu. Bordo astar tebarüz etti.

- Daha güzel oldu!

dedi oyuncu arkadaşım.

Berk adı. Çok iyi çocuk. Herkese öyle mi bilmem, benim için iyi çocuk. Hep "Aslında çok okumak lazım" deyip, pek okumayan ve hatta hiç okumayan biri.

Durmadan benden okuma listeleri istiyor. Üç kere yazıp verdim, henüz başlayamayıp yeni listeler istedi.

Vermedim. Dedim ki:

- Sait Faik Abasıyanık, ne yazdıysa önce

hepsini bi oku lan!

Konuyu değiştirmeye çalışarak, - Sen de benim dizimi hiç seyretmiyorsun! dedi.

- Yengen çok seviyo sizin diziyi! dedim.

- Her Perşembe bende toplanıp seyredivoruz, bu hafta sen de gel.

dedi.

- Gelirim. dedim, kolları kıvrık kahverengi kadife ceketin üstüne paltomu giyip çıktım.

Kumruların gurultusunu "Üsküdar'a gidelim" sesine benzetmiş kadim İstanbul ahalisi. Üsküdar'da indim motordan.

Bahriye makarna yapmış, limonlu beyin salata da var.

- Çayı da koyalım!

dedim.

- Çay yok!

dedi Bahriye.

Bakkalı aradım, kutu Rize çayı söyledim.

- Su da söyle!

diye seslendi Bahriye.

Esra Gülmen

Takıntılı adamım, ne güzel tek siparişle geçecektim, ikiletti hayat arkadaşım.

- Bi kutu çay, üç litrelik su, bi de Fiskobirlik fındık ezmesi!

dedim durduk yerde.

Bakkalın çırağı Cemal, getirdi siparişi. Ceplerimde para ararken, kahverengi ceketin yan cebinden iki adet tırtıklı prezervatif çıktı.

- Hayırdır?

dedi Bahriye.

- Öde parasını Cemal'e bi!

dedim. Ödedi. Cemal gitti.

- Berk'in ceketi o!

dedim.

- Ara Berk'i!

dedi.

Görüntülü aradım:

- Lan oğlum, bana verdiğin ceketin cebinden prezervatif çıktı, pusu kurar gibi ya! dedim.

Kadraja kıvrıcık, solaryum yanığı, hızlı bir kadın girdi.

- Ne prezervatifi Berk, hani 72 günlük seks diyetindeydik!

diye bağırdı!

- Eskiden kalma yav!

diye bağırırken kapattı Berk.

0 perşembe Bahriye'yle gittik Berk'in evine, diziyi seyretmeye. Ayrılmışlar hızlıyla.

- İyi oldu abi, tütsü-meditasyon, diyet-perhiz, yakıtı kafamı karı!

dedi Berk.

Aynı Berk reklam arasında

- Tolstoyevski'yi iki ayrı yazar sanıyodum, bugün sette öğrendim ki tek adammış! dedi.

- Üsküdar'a gidelim...

dedim Bahriye'ye.

vedatozdemiroglu@gmail.com

Mustafa Satıcı

KILIC USTASI

BY OĞUL / KILICINI ALDIĞIN. DA, DOSTA GÜVEN DÜŞMÄ. NA KORKU SALLAMISIN... NAYERDE ASLA BOYUN EĞME...

GAZ FREN SANZI... MAN, HALİN DÜMAN.

UYKUSUZ KARTPOSTAL TAKVİM MARKET VE KİTAPÇILARDA!

Uykusuz dükkan

www.uykusuzdukkkan.com.tr

FURKAN ÖZÇOBAN

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin Gülmen

Macera adı: Y.rrak gibi Zamanlar.

Hazır mısınız?

İhmal Etmişim.

Odama "napiyorsunuz lan burada!" diye bağırarak girdim. Odamdaki eşyalarla benim aramda eskilere dayanan fakat eskimeyen bir şakadır. Oda, bir aşk skandalı yüzünden bulunduğu kasabayı aniden terk etmek zorunda yaşlı bir kelin evin eşyalarını alelacele ve hoyratça doldurduğu nakliye kamyonunun kasasına dönmüş. "S.keyim facebookunu da mynet okeyini de... Selma hanım eliniz çok ballı, Yelda hanım sizin de cumhuriyet bayramınız kutlu olsun kırmızı beyaz elbise çok yakışmış derken yaktık kendimizi..." diye ağlaya ağlaya üst üste itelenmiş gibi eşyalar. Odayı ihmal etmişim. Hemen şu anda yapılabilecek bir şey yok, en fazla sempatiyi bildirebilirim, olayların bu hale gelmesinde benim de payım olduğunu kabul edebilirim. "Arkadaşlar öncelikle rahatsız olmakta haklısınız, tatsız bir durum, bu konuda da herkesten çok kendimi suçluyorum, fahiş hatalar yapılmış, konuyla en kısa zamanda ilgileneceğim. Şimdi gidiyorum, keyfim kaçtı, dizi falan izleyeceğim. Siz moralinizi yüksek tutun, içinde bulunduğunuz koşulların kim olduğunuzu belirlemesine izin vermeyin ve hoşçakalın..." En iyi yaptığım şeydir sempati bildirip hata kabul etmek. Az önce buradaydı, empati yapıyordu, sempati dağıtıyordu, kendisinin de hataları olduğunu kabul ediyordu, sonra birden ortadan kayboldu. Sihir gibi, yere duman bombası atıp aniden yok olan hain bir ninja gibi.

Böyle olabilirdik.

Evin her yerinde insanlar başka işlerle meşgul oldukları için kaçamadım, mecburen çalışma masasında iteleye iteleye kendime yer açtım, bilgisayarın başına oturdum. Bilgisayarın masaüstünün çalışma masamın üstünden hiçbir farkı yok. Bazı belgeler var, belgeler klasörünün içine koyarsam kaybolur diye korkuyorum, gözden irak gönülden de irak olur diye korkuyorum, hiçbir yere yerleştiremiyorum. İlla masaüstünde dursun, birbirimizin gözlerinin içine bakalım, asla ayrılmayalım istiyorum. Hasan İnceler'le 2006 yılında çekildiğimiz bu fotonun 2020'yi idrak ettiğimiz şu günlerde masaüstümde ne işi var? Çünkü ayrılamıyorum. Ayrılmayı ihmal ediyorum. Oysa belgelerin içinde "hasan inceler ve ben, 2006 yılında bira içerken ve ikimizde şimdi olduğumuzdan daha zayıf olduğumuz halimizle" diye bir klasör açılması gerekir, o fotoğrafın o klasöre yerleştirilmesi gerekir. Hatta o fotoğrafın twitterda, facebookda, instagramda paylaşılması, o zamanlar saçın varmış yazan herkese cevap olarak evet yazılması gerekir. Oraları da ihmal ettik. Tanıyor olabileceğim kişileri ihmal ettim. Bundan büyük günah olabilir mi? Hepsinden tek tek özür dilemek için çok geç mi? Sizleri tanıyor olabildim. Her şey başka türlü olabildi. Ben Hasan'ı tanıyorum, akrabalarımı falan tanıyorum, üst kattaki yüz yaşındaki teyzeyi bile tanıyorum. Bana açıkçası bu kadarı bile fazla geliyor, daha fazla insan tanırsam tanıyışımın kalitesi düşer, tad alamazsınız, o kadar methini duymuştuk, erman çok iyi tanır demişlerdi ama övdükleri kadar değilmiş, abartılmış dersiniz diye korkarım. Tanıdıklarımı da ihmal ediyorum, sadece bayramlarda arıyorum. Sizleri tanırsam sizleri de ihmal etmektен korkarım. Çalışma masamın haline bir bakın. Bu biz olabildik, ilişkimiz bu halde olabildi. İyi ki öyle değil, biraz öyle düşünün.

Sene 2009 falan olması lazım.

Sevgiler, Erman.

SON METALCI

Geçen bölümden: Bilinmeyenden gelip tekrar bilinmeye dönen Supernature kuyruklyıldızı, dünyanın etrafında tam bir tur atmış, rock müziğe dair ne varsa sıfırlamıştı. Rock müzik dinleyen kimse kalmamıştı. En sert heavy metal grupları bile pop, R&B, rap ne varsa ona buna buluşmuş, kökenlerini tamamen unutmuşlardı. Kuyruklyıldızın görüldüğü gece, Black Sabbath'ın Paranoid'ini dinlediğinden midir nedir artık bilinmez, müziğe yapılan bu gizemli darbeden etkilenmeyen tek insan Savaş'tı.

Yazın Giren Oky

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Bir küçük bavul elimde/ Kirlı bir gece yarısı/ İpek oteline indim/ Mumyadan bir salepçi vardı karşı köşede/ Ölü bir kâtle göz göze geldim"
Necati Cumalı

("ESKİ YIL"; ÇOK ESKİ...)

Yukarıya bir bölümünü aldığım şiiri bir İzmir otelini; eski; çok eski zamanların bir İzmir otelini anlatıyor. Necati Cumalı'nın. Vardı öyle.(Sirkeci'de,Tahtakale'de Anadolu'nun çeşitli yerlerinde de vardı benzerleri--hâlâ var mıdır--"Anayurt Otelı"nde de,yine o aynı; tarif edilemez yoğunlukta keder/hüzün/yalnızlık isleri/ tozları biriktirmiş o pencereler,tahtalar... o yağlıboya tavanlar... muşamba desenleri... neredeyse ele gelir hale gelmiş o "varoluş hüznü"; onu anlatmaya uğraşıyordu Yusuf Atılgan-

- "Zebercet" ; işte o da bir başka "ölü katip") Yetmişler'in hemen başında, Basmane'de, o türden eski, yarı ahşap bir otelde bir ay kadar kalmıştım. Kıstı. (Tek yıldızlı mıydı neydi. Belki o bile yok--sözünü ettiği çeşitten; tıpkı o; balmumundan olma bir salepçi köşede sabaha kadar öylece duruyordu--doğru söylüyor, vardı, şahidim--) (Bir iş için gelmişim, bir mekâna

resimler yapacaktım.Yaptım da. Bitirdim; adam bir türlü paramı vermiyor. Sallyyor, erteliyor, dönemiyorum) Dışarıda buzlu rüzgârlar esiyor.Yine böyle yılbaşıydı. Onu hatırladım. (Çeşit çeşit insan "ifrazat" ları, tahta, toz, küf, eski battaniye, sabun, sigara, kolonya, klor--girişte kâtibin kendine pişirdiği yemeklerin ağır kokularının da eklendiği; hepsinin karışımından olma o koku--)

Elimde iri mandalinalar--o vakitlerin hoş İzmir mandalinaları-- Camda karşı otellerin neonları.Yağmur çiseliyor.Yandaki Pavyondan "Ay doost" diye (haddinden fazla uzata uzata--aşırı dalgalandırarak da--) bar bar bağırın bir adam. (Cem Karaca'nın şarkıları zirvede "belimizde kılıcımız kirmani...") Otelin müdavimi iki büklüm,

takım elbiseli amcalar, --elbiselerin yakaları parlıyor--ihtiyar düşmüş hayat kadınları. Ne iş yaptığı muamma gece insanları. Herkes ellerinde bir kesekâğıdı (naylon poşet furyası henüz başlamamış) otele dönüp odasına kapanıyor.(bir kısmı sürekli orada yaşıyor) Hep çok eski bir şeyleri düşünüyormuş gibi dalgın ifadeler. Sabaha kadar çeşitli tonlarda öksürükler.Ahşap merdivenlerin gıcirtısı. Sessizce inip çıkarlar. Pavyondan gelen "eğlence"nin çingirtıları. (--sesler dışarı verilmiş--her fırsatta şiddetli ataklar yapan bateri--Sahne alan sanatçı kadın konuşuyor--o, cılız, yetersiz alkışın telafisi için "cıs cıs cıs cıs" çılınca zillere vuruyor) Amfiler vınıyor. Çınlıyor. Dışarıda yeni yıla giriliyor. Rüzgâr uğultuları.

Necati Cumalı
1921-2001

Otel sessiz.(televizyon yok, odalarda--henüz hiçbir yerde yok zaten--)
Cansever;
" Ne de olsa herkes biraz ölüdür/ Otel müşterileri en önde gelir/ Kendileri soyar kendilerini kendileri giydilir/ diye yazmıştı. Doğru. O da... Hepimiz kendi kendimizi giydirip soyuyoruz. (henüz 19 yaşındayım gerçi ben, epey hızlı giyiniyorum--oteldeki ağır dramı da bir seyirci gibi anlamaya çalışarak....)

Gerçi Cumalı'nın ("İpek Otelı") şiiri mutlu sonla biter; (salepçinin mumyası çözülür, kâtip dirilir): " İyi

ki seni tanıdım/ İyi ki seni sevdim/ Şimdi tıkr tıkr bir faytonda her gece/ İpek oteline dönerim./ Kâtle dertleşirim, salep içerim."

"2020" YAZMAK

Bu yazılar için tuttuğum çeşit çeşit notların köşesinde tarih oluyor. (--karışmasın--) Geçen yıl; ilk bir kaç gün; 2019 yerine, dalıp 2018 yazmış, ardından son rakamı sekizden dokuza çevirmiştim. (Üstünden bastıra bastıra geçerek)

İki üç gün... Hepsi o. O kadar. Sonra unutuyorsun. 2018 yazmayı. Alışyorsun yeni olana. Hemen.(her yıl olurdu bu çeşit) Eskisi; sanki hiç olmamış. Hep

"ikibinondokuz" muş. "Nisyan ile malul" denmiş insanoğlu/kızı'na. "Hafıza- i beşer" (Pis intibak--hâlbuki o sıska bir ihtiyar olarak çizilen, kapı dışarı edilen; sensin. Senin yitip gitmiş bir yılın, senin yıpranmış bir bölümün o amca. Hayatın o "yaşlı amcalar" ın toplamı--yeni yıl/eski yıl çizimlerini diyorum--) Bu sene o bile olmadı. Anında sattım ikibinondokuzu. İki yirmi yanyana çünkü.Yazması hoş.Yeni gelenin.(daha alımlı, oyunlu) Hemen yenisini yazdım. Şaşırmadan etmeden.Yanılmana bile izin vermiyor.

Bir başka şair: Rilke;"yeni yılı memnuniyet'le karşılıyor" diye

yazmıştı, "...Hiç olmamış şeylerle dolu"

"Hiç olmamış şeyler" ; Doğru gibi; Dakika bir...

hemmen ilk günlerinde; daha bismillah; "Üçüncü Dünya Savaşı" başlama ihtimali. (ben yazıyı bitirirken,Trump, komutanı öldürmüş olmalarına karşılık verilerse, önceden belirledikleri 52 hedefi bombalayacaklarını bildirdi--eh bol bombası var--başka tarafa bakıp sırtman gerekiyor--) Bu derece yakınlaştığımızı hatırlamıyorum. Evet; Rilke de haklı;"Hiç olmamış şeyler"; Doğru; "Üçüncü Dünya Savaşı" hiç olmamıştı.

Hepinize, dostluk, kardeşlik, muhabbet dolu, savaşız günler diliyorum...

Edward Hopper 1882-1967

Rainer Maria Rilke 1875-1926

Yusuf Atılgan
1921-1989

ÖZER AYDOĞAN

ADAMLAR

ANTI KLİŞE
TİMİ

DENİZ ENSARI 2019

Haftalık Mizah Dergisi | 8 Ocak 2019 | Sayı: 645

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Asmalımescit Mah. Asmalımescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619

Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 32 58

Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL:0216 585 90 00

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatı 340 TL Yurtdışı: Avrupa 120 Euro. Uzakdoğu 150 USD.

IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

KİTABI BIRAKAMAZ ELİNDEN. TERAPİSTİN CERRAH GİBİ RUHUNDAKİ ZİRHİLARI DELİVERİP TUM O YALAN DOLANLARIN ARDINDA YATAN GERÇEKLERİ AYAN BEYAN ORTAYA SERMESİYLE FENA SARSILMIŞTIR BÜNYE

VAY BE, ONCA YALAN DOLAN HIÇBİR İŞE YARAMAMIŞ AKSİNE PERDELEMİŞ İSTEDİĞİ HER ŞEYİ GÖSTERE GÖSTERE İMLENMİŞ

EŞİTLİK ÖZGÜRLÜK AHKAMLARI KESERKEN GERÇEK HAYALİ, GÜÇ ELDE EDİP HERKESİ OLMAYAN DEHASINA, EGOSUNA BIAT ETMEYE MAHİKUM ETMEK, HAD BİLDİRMEK, NARSİST BİR FAŞİST DİKTATÖR OLMAKTIR

TESPİTLER ŞAMAR GİBİ YÜZÜNDE PATLAMAKTADIR

KAÇIP ARDINA SAKLANABİLECEĞİ YALAN, BAHANE KALMAMIŞTIR. HERKESE DEŞİFRE OLMUŞTUR. SORSALAR BU KİTAPTA Kİ TELMAŞA KİMDİR DİYE, HERKES İSTE BUDUR DİYECEK

NORMAL ŞARTLARDA BİR AYDA OKUYACAĞI KİTABI Bİ ÇİRPİDA BİTİRİVERMİŞTİR

AŞKOLSUN ORTAM NASI MERAK ETTİM HABERİN VAR MI, ŞU SAATE BAKI TELEFONUNA DA ULAŞILAMIYO? NEDİR BU HALİN?

YEMİN EDERİM HABERİM YOKTU BUNDAN, VAY AADI HERİF MEĞER SENİ KONUŞTURUP KONUŞTURUP BU KİTABI YAZMIŞ HA

EVET, ARTIK MEŞHUR TELMAŞA ADAMIM BEN. İNSAN SEVMEZ Bİ NARSİSTİ DEMEK BEN BÖYLE BİRİYİM HA. ARTIK İNSAN İÇİNE ÇIKAMAM

BEN OLSAM AYRILIRDIM, BÖYLE Bİ ADAMLA TAKILMAZDIM GEYSU

EN ÇOK SATANLARDANMIŞ

ÜZÜLME TATLIM, YARIN TERAPİM VAR. KONUSUCAAM O ÇAKALLA. İNSANIN MAHREMİ BÖYLE ORTAYA SAÇILMAZ KI AYIP AMA YAA

İNSAN Bİ İZİN ALIR, NE BİLİİM Bİ TELİF FİLAN ÖDERDİ DEVRİM BEY, EN ÇOK SATANLARDAYMIŞ KİTAP, YAPTIĞINIZ ÇOK AYIP. BENCE SİZ KENDİNİZ HAKKINDA Bİ KİTAP YAZIN. ŞURAYA KAÇ YILDIR Bİ BARDAK SU KOYMAYA YERİNİYORSUNUZ, NİYET BOĞAZIMIZ KURUSUN KISA KESELİM Dİ Mİ? YAZIKLAR OLSUN!

ORTAM SAYESİNDE NE MAL OLDUĞUNUZU ANLADIM ÇOK ŞÜKÜR. BUNCA YILI BOŞUNA HARCAMIŞIM BURADA

BU GAVAT DA AYLAĞ ADAM GİBİ OLAY Bİ ROMAN PATLATMA, ONUN EKMEĞİNİ YEME DİRDİNDE. BAŞKALARINA KARŞI ZEHİR ZEKA, KENDİSİNDEN HABERİ YOK. NE KOLAY BAŞKALARI HAKKINDA HÜKÜM VERMEK

ORTAAM! TERAPİSTİ BIRAKTIM. İTİN KİÇİNA SOKTUM ADIYI. NAAPIYASUN AYOL UYUYO MUSUN SEN HALA?

ELEMAN YILLARCA YALANLARLA ÖRDÜĞÜ KALE DUVARLARININ BİR ANDA YIKILMASIYLA BOŞLUĞA DÜŞMÜŞ, BU DA BERABERİNDE MÜTHİŞ Bİ BOŞVERMİSLİK GETİRMİŞTİR

ÖYSA ANAHTARIN SESİYLE DİKİLİP ESAS DURUŞTA ÇALIŞIR GİBİ YAPARDI NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

YOK ÖYLE PES ETMEK! ASIL ŞİMDİ BAŞLIYO MÜCADELE. O PİSLİĞİN KİTABINDAN FAYDALANIP SENARYONU ÖYLE YAZACAKSIN. TELMAŞA ADAM'IN FİLMİNİ ONDAN ÖNCE BİZ YAPICAAZ. UĞURCAN'IN DEDİĞİ O SENARYO ATÖLYESİNE GİDİCEKSİN

BİLMİYORUM GEYSU, ENERJİM YOK HIÇBİR ŞEYE. KENDİMİ ÇİRCİPLAK HİSSEDİYORUM

ENERJİ GELMESİ İÇİN HAREKETE GEÇMEN LAZIM. ŞU BENİM UYKU NABİZ ÖLÇER SAATİMİ SANA TAKIYORUM, UYGULAMASI TELEFONUMDA VAR. ARTIK KAÇTA UYANDIN, NE KADAR YÜRÜDÜN, NAAPTIN HEPSİ BENİM KONTROLÜMDE. ÇIKARMIYOSUN BUNU

AHAİ GEYSU DA KENDİ HÜKÜMRANLIĞINI İLAN ETTİ, GÜCÜ ELİNE GEÇİRDİ, TAKTİ ELEKTRONİK KELEPÇEYİ. KOÇUM ORTAM, SIKMA CANINI HERKES İ İKTİDAR PEŞİNDE; SEN EN ZAYIF HALKAYDIN SADECE

HEM BARDAĞA DOLU TARAFINDAN DA BAKMAK LAZIM; KİTAPLA YÜZLEŞMEK İÇTEN İÇE Bİ KALENDERLİK, Bİ RAHATLAMA DA GETİRDİ SANA BİLİYÖ MUSUN? BUNU DOĞRU YÖNLENDİRSEK TAM AYDINLANMAYA DA GİDEBİLİR HA BU YOL; SENARYOYU BÖYLE FARKINDALIKLI Bİ KAFA İLE YAZARSA VAR YA...

BUNDAN BÖYLE GÜNE ARTIK YOGA İLE BAŞLIYOSUN